

Chrzest Jezusa

1. W niedzielę przypadającą po uroczystości Objawienia Pańskiego Kościół ukazuje nam kolejną tajemnicę z ziemskiego życia Pana Jezusa: Jego chrzest w Jordanie. Wydarzenie to, rozpoczynające publiczną działalność naszego Zbawiciela, zostało włączone przez Ojca Świętego Jana Pawła II do różańcowych tajemnic światła.

2. Oczywiście chrzest, jakiego udzielał św. Jan Chrzciciel i jaki przyjął od niego Chrystus Pan, **zasadniczo różnił się od sakramentu chrztu**. Chrzest udzielany przez Jana Chrzciciela **był bowiem obrzędem pokutnym**. Oznaczał wejście na drogę nawrócenia, do którego Jan nawoływał: „Przygotujcie drogę Panu, dla Niego prostujcie ścieżki” (Mt 3,3; por. Iz 40,3). Ewangelia podaje nawet miejsce, gdzie Pan Jezus został ochrzczony: „Działo się to w Betanii, po drugiej stronie Jordanu” (J 1,28). W dawnej Betanii Zajordańskiej (była bowiem także Betania Przedjordańska, oddalona o 3 km od Jerozolimy, gdzie mieszkali Łazarz, Maria i Marta) znajduje się potok wpływający do Jordanu. Woda jest tam bardzo płytka i dlatego tamtędy prowadził szlak ze Wschodu na Zachód. Jan Chrzciciel wykorzystał to dogodne miejsce, aby przygotowywać jak najwięcej ludzi na przyjście Mesjasza.

3. Otrzymany od Jana chrzest w Jordanie uważa się za **początek publicznego życia Pana Jezusa**. Jezus, rozpoczynając swoją działalność, miał około 30-35 lat. Działo się to prawdopodobnie około 27-28 r. naszej ery chrześcijańskiej.

Chrzest Pana Jezusa ma niewątpliwie wymiar zbawczy. Jest zapoczątkowaniem misji Jezusa jako cierpiącego Sługi Bożego. Przyjmując chrzest Janowy, będący obmyciem, jakiemu poddawali się Żydzi na znak gotowości do pokuty i chrztem nawrócenia dla odpuszczenia grzechów, Pan Jezus pozwala zaliczyć siebie do grona grzeszników. Jednocześnie objawia się jako Baranek, który przez swoją śmierć zgładzi grzechy świata. Chwila chrztu Pana Jezusa jest momentem Jego objawienia jako umiłowanego Syna Ojca Niebieskiego, w którym Bóg ma upodobanie, i który poddaje się całkowicie woli Ojca (por. KKK 536). Jest momentem namaszczenia Jezusa przez Ducha Świętego, który na Nim spoczywa i obdarza Go mocą do spełnienia zbawczej misji: „A gdy Jezus został ochrzczony, natychmiast wyszedł z wody. A oto otworzyły Mu się niebiosy i ujrzał Ducha Świętego zstępującego jako gołębica i przychodzącego do Niego. A głos z nieba mówił: «Ten jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie»”(Mt 3,16-17). Misterium chrztu Pana Jezusa jest ukazaniem się całej Trójcy Przenajświętszej, wszystkich Trzech Boskich Osób (por. KKK 535-536).

W 1955 r. wspomnienie chrztu Chrystusa ustanowiono osobnym obchodem liturgicznym, przypadającym 13 stycznia. Reforma kalendarza liturgicznego po Soborze Watykańskim II w 1969 r. określiła ten obchód jako święto Chrztu Pańskiego. Podnosząc jego rangę samo święto przesunięto na niedzielę po 6 stycznia. Niedziela Chrztu Pańskiego, jako niedziela rozpoczynająca czas zwykły w roku liturgicznym, kończy okres Bożego Narodzenia, choć - zgodnie z wielowiekową tradycją Kościoła w Polsce - kolędy śpiewamy jeszcze do święta Ofiarowania Pańskiego, popularnie zwanego świętem Matki Bożej Gromnicznej.

4. Zapamiętajmy: Chrzest Pana Jezusa w Jordanie był zapowiedzią pojednania ludzkości z Bogiem, dzięki „otwarceniu niebios”, które zostały zamknięte po grzechu pierwszych rodziców. Chrzest Pana Jezusa był także zapowiedzią chrztu sakramentalnego każdego z nas, przez który staliśmy się przybranymi dziećmi Bożymi oraz żywą świątynią Ducha Świętego (por. KKK 537).

Ks. Daniel Brzeziński